

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év június hó 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és a 2016. év június hó 17. napján tartott nyilvános ülésen kihirdette a következő

V É G Z É S T:

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 24.B.873/2010/223. számú ítéletét az I. r., a II. r., a III. r., a VII. r., a X. r., a XIII. r. és a XV. r. vádlott tekintetében **helybenhagyja**.

A másodfokú eljárás során felmerült 81.600,- (nyolcvanegyezer-hatszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2015. június 5. napján kihirdetett, 24.B.873/2010/223. számú ítéletével a III. r. vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett csalás büntetében (Btk. 373. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont) és 3 rendbeli bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében (Btk. 345. §) állapította meg.

Ezért öt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtása esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátásról is, megállapítva, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónap kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A VIII. r. vádlottat bűnösségét megállapította pénzmosás büntetében (Btk. 400. § (1) bekezdés b) pont). Ezért öt megrovásban részesítette.

A XIV. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett csalás büntetében (Btk. 373. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont), bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntetének kísérletében (Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont) és folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében (Btk. 345. §) állapította meg.

Ezért öt, halmazati büntetésül 2 év börtönben végrehajtható szabadságvesztés büntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 1 év próbaidőre felfüggesztette azzal, hogy annak esetleges végrehajtása esetén a XV. r. vádlott feltételes szabadságra legkorábban a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható.

A bíróság az I. r. vádlottat az ellene 2 rendbeli, társtettesként elkövetett csalás büntette (Btk. 373. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont), 3 rendbeli, társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont), bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont), felbújtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntetének kísérlete (Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont) és 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége (Btk. 345. §);

A II. r. vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett csalás büntette (Btk. 373. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont), felbújtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének kísérlete (Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont), bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont) és pénzmosás büntette (Btk. 399. § (1) bekezdés aa) pont, (4) bekezdés b) pont);

A III. r. vádlottat az ellene pénzmosás büntette (Btk. 399. § (1) bekezdés aa) pont);

A IV. r. vádlottat az ellene pénzmosás vétsége (Btk. 400. § (1) bekezdés b) pont);

Az V. r. vádlottat az ellene pénzmosás vétsége (Btk. 400. § (1) bekezdés b) pont);

Szalay György VI. r. vádlottat az ellene pénzmosás vétsége (Btk. 400. § (1) bekezdés b) pont);

A VII. r. vádlottat az ellene pénzmosás vétsége (Btk. 400. § (1) bekezdés b) pont);

A X. r. vádlottat az ellene pénzmosás vétsége (Btk. 400. § (1) bekezdés b) pont);

A XI. r. vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont);

A XII. r. vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont);

A XIII. r. vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont) és

A XV. r. vádlottat az ellene társtettesként elkövetett csalás büntette (Btk. 373. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont), bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének kísérlete (Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont) és 6 rendbeli bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége (Btk. 345. §);

A XVI. r. vádlottat az ellene 2 rendbeli közokirat-hamisítás büntettének kísérlete (Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont);

Papp Krisztina XVII. r. vádlottat az ellene orgazdaság büntette (Btk. 379. § (1) bekezdés c) pont, (4) bekezdés a) pont);

A XVIII. r. vádlottat az ellene orgazdaság büntette (Btk. 379. § (1) bekezdés c) pont, (4) bekezdés a) pont) és

A XIX. r. vádlottat az ellen orgazdaság büntette (Btk. 379. § (1) bekezdés c) pont, (4) bekezdés a) pont) miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, továbbá az I. r. vádlott Bank1-nél vezetett számlájával a Kft1. üzletrészével, a II. r. vádlott gépkocsijával és az ingatlanával, továbbá a Bank2-nél, a Bank3-nál, a Bank4-nél és a Bank2-nél vezetett számlájával, továbbá a Kft1. üzletrészével, a XV. r. vádlott a Bank5-nél vezetett számlájával kapcsolatban elrendelt zár alá vételt feloldotta.

Megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a III. r. vádlott vonatkozásában további bűnösség megállapítás és a kiszabott büntetés súlyosítása;

Az I. r., a II. r., a VII. r., a X. r., a XIII. r. és a XV. r. vádlott terhére bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést.

A III. r. vádlott és védője enyhítésért, a X. r. vádlott és védője pedig a felmentés jogcímének megváltoztatása, azaz bűncselekmény hiányában történő felmentés végett jelentett be fellebbezést.

Megállapítható, hogy az elsőfokú ítélet a XIV. r. vádlott vonatkozásában 2015. június 5. napján, a VIII. r. vádlott vonatkozásában 2015. augusztus 10. napján, a XI. r., a XII. r., a XVI. r., a XVII. r., a XVIII. r., a XIX. r. vádlott vonatkozásában 2015. október 6. napján, a IV. r., az V. r., a VI. r. vádlottak vonatkozásában 2015. november 16. napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.927/2015/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést az I. r. vádlott vonatkozásában az I. és III. tényállási pontban írt cselekményekre vonatkozóan;

A II. r. vádlott tekintetében a II. és III. tényállási pontokban írt cselekményekre vonatkozóan;

A III. r. vádlott tekintetében a részfelmentés miatt, bűnösség megállapítása és a kiszabott büntetés súlyosítása végett;

A VII. r., a XIII. r. vádlottak vonatkozásában a bűnösség megállapítása végett;

míg a XV. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése végett tartotta fenn.

Az átiratban kifejtettek szerint a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást, felderített és megvizsgált minden olyan tényt és körülményt, amely az ügy tárgyilagosa megítélése szempontjából szükséges és lehetséges volt.

A rendelkezésre álló bizonyítékokat - a fellebbezéssel érintett vádlottak kivételével - hiánytalanul, a logika szabályainak megfelelő módon, egyenként és egymással is összevetve értékelte, mérlegelte, és a fellebbezéssel érintett vádlottak kivételével megalapozott tényállást állapított meg.

Az ügyészség álláspontja szerint azonban téves jogkövetkeztetés eredményeként mentette fel az I. r., a II. r., a VII. r. és a XIII. r. vádlottakat valamennyi ellenük emelt vád alól, a III. r. vádlottat ugyancsak téves következtetés eredményeként mentette fel az ellene pénzmosás büntette miatt emelt vád alól, és tévedett, amikor a hiányos tényállás ellenére a XV. r. vádlott vonatkozásában is felmentő rendelkezést hozott.

Az ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú ítélet e vádlottak tekintetében megállapítható megalapozatlansága a Be. 372. § alapján kiküszöbölhető a másodfokú a XV. r. vádlott kivételével.

Az ügyészi érvelés szerint ugyanis az I. r. és a II. r. vádlott, - mint a Kft2. résztulajdonosai - részt vettek a tanúl által kezdeményezett hiteltárgyalásokon, így tudomással kellett, hogy bírjanak arról is, hogy a hitel felvételéhez a tanúl részben a Kft3., részben pedig a Kft2. között megkötött valótlan szerződéseket fogja felhasználni, amelyek mögött semmiféle valós teljesítmény, sőt annak a szándéka sem volt (tényállás I./ pont).

A jogvégzett, ügyvédi gyakorlattal rendelkező az I. r. vádlott részéről ésszerűtlen és életszerűtlen annak elfogadása, hogy nem győződött meg arról, illetve, hogy nem volt kellő információja a saját cégét érintő szerződések tartalmáról, illetve azok hamis voltáról.

A tanú2 vallomása szerint ugyanis a hiteltárgyalásokon érdemben a tanú1-en kívül az I. r. vádlott is részt vett, következésképpen tudnia kellett azt, hogy a tanú1 konkrét szerződéseket használ fel e tárgyalások során.

Hivatkozott az ügyészi átirat a tanú3 vallomására, elismerve, hogy e vallomás nem mentes az ellentmondásoktól, azonban a tanúnak az a kijelentése, hogy ő az I. r. vádlott kérése ellenére sem volt hajlandó a fedezetet biztosító szerződést aláírni, mindenképpen olyan körülmény, amely az I. r. és a II. r. vádlottban kételyeket kellett, hogy ébresszen a hitelszerződés jogszerűsége vonatkozásában, hiszen e szerződés következtében fennállt az a lehetőség is, hogy a fedezetként felajánlott tulajdonukat elvesztik.

Az ügyészség álláspontja szerint mindebből csak az a megalapozott következtetés vonható le, hogy az I. r. vádlottnak tudomása volt a tanú1 által a hitelszerződés megkötéséhez felhasznált szerződések valótlanságáról, következésképpen tudnia kellett, hogy a tanú1-házaspár a bankot megtévesztve kíván a hitelhez jutni.

Azzal, hogy az I. r. vádlott a tényállás I./ pontjában írt ingatlan fedezetet biztosító szerződést aláírta, elkövette társtettesként a csalás büntettét, míg bűnsegédként a közokirat-hamisítás büntettét.

A II. r. vádlott tekintetében az ügyészség álláspontja szerint a II./ és III./ tényállási pontra vonatkozó felmentő rendelkezés ugyancsak téves.

A hitelszerződésekhez felhasznált egyéb szerződésekről, azok valótlanságáról, a hiteltárgyalásokon ugyancsak személyesen részt vett a II.r. vádlottnak tudomása kellett, hogy legyen, már csak azért is, mivel az I.r. vádlotthoz is szoros kapcsolat fűzte, emellett ő is tulajdonosa volt a Kft2.-nek.

Mindezek alapján az ügyészség álláspontja szerint tudnia kellett, hogy a Kft3. és a Kft2. között létrejött és a banknak bemutatott szerződések hamisak, azok mögött semmiféle gazdasági teljesítmény nincs, következésképpen tudnia kellett azt, hogy a tanú1-házaspár a bank megtévesztésével kívánja a hitelt felvenni.

Kiemelte az ügyészség a II. r. vádlottal kapcsolatosan azt is, hogy a banktól a tanú1-házaspár által kicsalt pénz egy részének az átutalására is sor került a Bt. számlájára, amelyre vonatkozóan megfelelő magyarázatot a II.r. vádlott nem adott, mint ahogy arra sem, hogy miért, milyen okból került sor az ő részére 25 millió forintról szóló utalvány kiállítására a tanú1 részéről.

Az ügyészség álláspontja szerint a II.r. vádlott a fenti magatartásával megvalósította a pénzmosás büntettét és bűnsegédként a közokirat-hamisítás büntettét is.

A III. r. vádlott tekintetében az ügyészség álláspontja szerint téves jogkövetkeztetés eredményeként született meg a pénzmosás büntette alóli felmentő rendelkezés.

A III. r. vádlott ugyanis aláírta az általa is tudottan valótlan tartalmú, 380 millió forint+áfa-ra vonatkozó szerződést, amely 2006. május 26-án a Bank4-hez benyújtásra is került és amelynek eredményeként a Bank4 230 millió forintos hitelkeretet biztosított a Kft3. részére.

A III. r. vádlott ennek tudatában 2006. július 7. és augusztus 8. között összesen hat alkalommal 19.300.000 forint összegben váltott be a tanú1kérésére csekkeket, és a felvett pénzt átvételi elismervény nélkül a tanú1-nek átadta.

Ebből a magatartásából egyértelműen arra lehet következtetni, hogy tudomással bírt az általa felvett pénz bűncselekményből való származásáról, következésképpen elkövette a pénzmosás büntettét.

A VII. r. vádlott tekintetében az ügyészség kiemelte, hogy az eljárás során a VII.r. vádlott mindvégig következetesen állította, hogy a pénz felvételét követően a tudatában felmerült az, hogy a felvett 5 millió forintos összeg bűncselekményből származik, ezért - hogy attól megszabaduljon -, azt a hajléktalanok között szétosztotta.

E magatartásából egyértelműen következtetni lehet arra és meg is állapítható, hogy elkövette a pénzmosás Btk. 400. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző vétségét.

A XIII. r. vádlott ugyancsak mindvégig elismerte az eljárás során, hogy a Kft2.-t nem kívánta megvásárolni, a szerződést kizárólag a tanú1 kérésére és pénz ellenében írta alá, ugyanakkor a Kft. működtetésében semmilyen formában nem vett rész.

Tisztában volt azzal is, hogy a valótlan tartalmú szerződésnek a cégbíróshoz történő benyújtása után változás bejegyzés lesz a következménye, így a terhére a közokirat-hamisítás büntette, - amelyet mint bűnsegéd követett el -, ugyancsak megállapítható.

A XV. r. vádlott vonatkozásában az ügyészi álláspont szerint az ítélet megalapozatlan, mivel a tényállás felderítetlen, illetve hiányos.

Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta meg ugyanis a XV.r. vádlott vonatkozásában, hogy rendelkezett-e egyáltalán 73 millió forinttal, amely a lakás vételára lett volna, illetve nem vizsgálta a vádlott vagyoni háttérét sem.

Nem folytatott bizonyítást arra vonatkozóan sem, hogy mennyiben megalapozott az az ítéleti ténymegállapítás, hogy az ingatlant a XV.r. vádlott családja kívánta megvásárolni. A családtagok tanúkénti meghallgatására nem került sor, ugyanakkor a család részére történő vásárlásnak ellentmond az a tény, hogy a szerződét kizárólag a XV.r.vádlott írta alá.

Kiemelte az ügyészség azt is, hogy bár utalás történt arra, hogy a XV.r. vádlott családja birtokában nagy értékű ingatlanok vannak, azonban tisztázatlan maradt, hogy ezek az ingatlanok valóban fedezetet nyújthattak-e a 33 millió forintos hitel felvételéhez.

Az ügyészség álláspontja szerint a 40 millió forint vételárelőlegként kifizetett pénz eredete is tisztázatlan maradt az eljárás során.

Mindezekre tekintettel az ügyészi álláspont szerint a tényállás megalapozatlan, továbbá e tekintetben indokolási kötelezettségének sem tett eleget, ezért e vádlott vonatkozásában az ítélet hatályon kívül helyezésére és új eljárás lefolytatására tett indítványt.

Összességében a fellebbviteli főügyészség a Be. 372. § alapján az I. r., a II.r., a III. r., aVII. r., a XIII. r. és a XV. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az I. r. vádlott bűnösségének társtettesként elkövetett csalás büntetében (Btk. 373. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont) és bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 442. § (1) bekezdés c) pont);

A II. r. vádlott bűnösségének pénzmosás büntetében (Btk. 399. § (1) bekezdés aa) pont, (4) bekezdés b) pont) és bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont);

A III. r. vádlott bűnösségének további 1 rendbeli pénzmosás büntetében (Btk. 399. § (1) bekezdés aa) pont);

A VII. r. vádlott bűnösségének pénzmosás vétségében (Btk. 400. § (1) bekezdés b) pont);

a XIII. r. vádlott bűnösségének pedig bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont) történő megállapítását indítványozta.

Indítványt tett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a X. r. vádlott és védője által a felmentés jogcímének megváltoztatására és bűncselekmény hiányában történő felmentésre irányuló fellebbezésének elutasítására vonatkozóan is.

Az I. r. vádlott védője írásban tett észrevételt az ügyészi fellebbezésre.

Beadványában az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az I. r. vádlott vonatkozásában az ügyészi fellebbezés elutasítását indítványozta.

Részletesen kifejtette, hogy a rendőrség a nyomozati eljárás során több jogszabálysértést követett el, amely egyértelműen arra utalt, hogy a bűnösség vélelméből indultak ki az eljárás megindításától kezdődően.

Nyomatékosan kiemelte, hogy jelen ügyben nem azokkal szemben került sor vádemelésre, akik a bűncselekményt ténylegesen elkövették.

Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság mindent elkövetett, hogy a történeteket pontosan felderítse, eljárási szabályt nem sértett a bizonyítási eljárás során, valamennyi bizonyítékot értékelési körébe vont, és az indokolási kötelezettségének is részletesen eleget tett.

Hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott mindösszesen három ízben találkozott a hiteltárgyalások során a tanú2-vel, e találkozókra 2006. márciusában, illetve áprilisában került sor, ugyanakkor a tanú1-házaspár részéről a hitelkérelem benyújtása már 2005. novemberében megtörtént.

Következésképpen nyilvánvaló, hogy az I.r. vádlottnak a hitelhez, illetve a hiteltárgyalásokon történetekhez semmiféle köze nem lehetett.

Érvelése szerint a tanú2 sem tett olyan tartalmú vallomást az eljárás során, hogy az I. r. vádlottnak a becsatolt szerződések tartalmáról konkrét tudomása lett volna.

Ezzel szemben kiemelte, hogy a Bank4 dolgozói valamennyi hitelfelvételre vonatkozó belső szabályzatot megsértettek a hitelügyintézés során.

Külön utalt ezzel kapcsolatosan tanú3 vallomására, hangsúlyozva, hogy a tanú3 rendkívüli felmondással lett elbocsátva a Kft.-től, mivel nagyobb összeggel nem tudott elszámolni.

Kiemelte azt is, hogy a tanú2 a tanú1-gyel szoros és régi kapcsolatban állt, következésképpen a tanú3 volt az a személy, aki a hitelszerződések tartalmáról pontos tudomással bírt.

Utalt az I. r. vádlott védője arra is, hogy az I.r. vádlott soha nem rendelkezett aláírási vagy képviseleti joggal a Kft2.-nél, és az eljárás során nem is került elő olyan bizonyíték, amely ezt az állítást megcáfolná.

Mindezekre figyelemmel az I./ tényállási pont tekintetében az I. r. vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentését indítványozta.

A III./ tényállási pont vonatkozásában a védő azzal érvelt, hogy e cselekménnyel az ügyészség öt személyt vádolt meg, és az elsőfokú bíróság által mind az öt vádlott vonatkozásában hozott felmentő rendelkezést a XI.r. és a XII.r. vádlott vonatkozásában tudomásul is vette.

Megmagyarázhatatlan a védő álláspontja szerint, hogy az ügyészség az I. r., a II. r. és a XIII. r. vádlott vonatkozásában mégis fellebbezett a felmentő rendelkezés ellen.

Kiemelte, hogy valamennyi vádlott együtt írta alá a közgyűlési jegyzőkönyvet, vagyis közösen valósították meg a bűncselekményt.

Álláspontja szerint a XI.r. és a XII.r. vádlott jogerős felmentése után megmagyarázhatatlan, hogy az ügyészség miért akarja továbbra is az I. r. vádlott bűnösségét e bűncselekményben megállapítani.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az I.r. vádlottat a III./ vádpontban írt cselekmény tekintetében is bűncselekmény hiányában mentse fel, illetve, hogy az elsőfokú ítéletet e vonatkozásban az I. r. vádlottal szemben hagyja helyben.

A II. r. vádlott védője ugyancsak észrevételeket tett írásban az ügyészi fellebbezésre.

Beadványába kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárás során megalapozott tényállást állapított meg, valamennyi feltárt bizonyítékot mérlegelési körébe vont, és indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

Hangsúlyozta, hogy meg nem cáfolta a II. r. vádlott csak a tárgyalási szakban ismerte meg azokat a dokumentumokat, amelyeket a tanúl-házaspár a hitelkérelme alátámasztására, illetve annak biztosítására a bankhoz benyújtott.

Idézte azt az ügyészi észrevételt is, amely szerint a csatolt dokumentumok gyenge hamisítványok voltak. Érvelése szerint ha ez így volt, akkor azt a bank nagy gyakorlattal rendelkező dolgozóinak is azonnal észlelnie kellett volna.

Hangsúlyozta, hogy a II.r. vádlott soha nem vett részt a hitelszerződést megelőző tárgyalásokon, nem ismerte a hitellel kapcsolatos részleteket, következésképpen egyáltalán nem lehetett tudomása arról, hogy a hitelhez bűncselekmény elkövetése útján jutott a tanúl-házaspár.

Azt nem vitatta, hogy a szerződéskötési aktuson a II.r. vádlott is jelen volt, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy ez alkalommal a hamis szerződések bemutatása elmaradt.

Hangsúlyozta, hogy az esetben, ha a II.r. vádlott nem tudott a hitel körüli bűncselekmény elkövetéséről, akkor nem valósíthatta meg a pénzmosás büntettét sem.

Erre tekintettel a pénzmosás bűncselekménye alól bűncselekmény hiányában történő felmentésre tett indítványt.

A III./ tényállási pontban írt cselekmény vonatkozásában azt hangsúlyozta, hogy a II.r. vádlottat az ügyészség bűnsegédi elkövetéssel vádolta meg, ugyanakkor az eljárás során nem lehetett tényállásszerűen megállapítani, hogy tulajdonképpen ki is volt e cselekmény tényleges elkövetője, akinek a tevékenységét a II.r. vádlott, mint bűnsegéd segítette.

A II. r. vádlott védője is utalt arra, hogy ugyanezen cselekmény tekintetében az ügyészség a XI.r. és a XII.r. vádlott felmentését nem kifogásolta, így minden eljárási normát felül ír az, hogy az ügyészség e cselekmény tekintetében a II. r. vádlott bűnösségének a megállapítására tett indítványt.

Összességében a II. r. vádlott védője mindkét cselekmény vonatkozásában bűncselekmény hiányában történő felmentésre tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész a fellebbezését módosított tartalommal tartotta fenn.

Kiemelte, hogy az I./ tényállási pont vonatkozásában az ítéleti tényállás az I.r. vádlott tekintetében semmiféle megállapítást nem tartalmaz, semmiféle elkövetési magatartást nem ír le, így az I. r. vádlott bűnösségének kérdésében az elsőfokú ítélet alapján döntést hozni nem lehet.

Hasonló ténymegállapítást tett az ügyész a III./ tényállásban írt cselekményre vonatkozóan is, ez esetben utalva arra, hogy a bűnösség megállapításához az I. r., a II. r. és a XIII. r. vádlott vonatkozásában eltérő tényállást kellene megállapítani, amelyre a másodfokú eljárásban lehetőség nincs.

Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az I. r., a II. r. és a XIII. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül és utasítsa új eljárás lefolytatására a Fővárosi Törvényszéket.

A III. r. és a VII. r. vádlott vonatkozásában az írásban előterjesztett fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint e két vádlott cselekvőségének megítélésében jogkérdésbeli, értelmezési különbség mutatkozik az elsőfokú bíróság és az ügyészség álláspontja között, így e vádlottak esetében az ítélet felülbírálható.

A X. r. vádlott és védőjének fellebbezését alaptalannak találta, ezért indítványt tett annak elutasítására.

A XV. r. vádlott vonatkozásában pedig az írásban tett, és az ítélet hatályon kívül helyezésre irányuló indítványt változatlanul fenntartotta.

Az ügyészség képviselője perbeszédében továbbmenően kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság némi ellenérzéssel bírálta el az egész ügyet, mely ellenérzésnek az alapja az volt, hogy az eljárás legelején a tanúl-házaspár ország1-be távozott.

Utalt arra is, hogy az ügyészi elképzelés szerint - miután a tanúl-házaspár kiadatására kezdeményezés történt - lehetőség lett volna arra, hogy új vádirattal és az ügyek egyesítésével egy eljárásban történjen meg jelen ügy vádlottjainak és a tanúl-házaspárnak a büntetőjogi felelősségre vonása.

Erre ismeretlen okból nem került sor, ez azonban nem akadályozta annak, hogy a megvádolt vádlottak vonatkozásában az eljárás lefolytatására sor kerüljön és annak sem, hogy a tanúl-házaspár cselekvőségére vonatkozóan az elsőfokú bíróság az ítéletébe megállapításokat tegyen.

Kritikaként megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság hibát követett el akkor, amikor a rendelkezésre álló bizonyítékokat az egyes cselekmények vonatkozásában külön-külön értékelte, figyelmen kívül hagyva, hogy a cselekmények összefüggésben állnak egymással. Ennek következtében azonban az indokolási kötelezettségét sem teljesítette teljes körűen.

Mindezek alapján az I. r., a II. r. és a XIII. r., valamint a XV. r. vádlottak vonatkozásában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, a III. r. vádlott vonatkozásában további bűnösség megállapítását és a kiszabott büntetés súlyosítását, a VII. r. vádlott tekintetében ugyancsak a bűnösség megállapítását, a X. r. vádlott vonatkozásában pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője az írásban előterjesztett észrevételét változatlanul fenntartotta.

Kiemelte, hogy a hitelbírálat során a bank dolgozói valamennyi hatályos szabályzatot megsértettek, és ez volt az elsődleges oka annak, hogy a tabó1-házaspár a hitelhez hozzájutott.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegeléssel állapította meg, tisztességes eljárást folytatott le, a másodfokú eljárásban pedig a bizonyítékok értékelését támadni nem lehet, márpedig az ügyészi fellebbezés álláspontja szerint éppen erre irányul.

Mindezek alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. vádlott felszólalásában az ártatlanságát hangsúlyozta, kiemelve, hogy a hiteltárgyalásokon összesen három alkalommal vett részt, és ezekben az esetekben nem került sor a valótlán tartalmú háttérszerződések bemutatására, sem annak tartalmi ismertetésére, így nem volt tudomása arról, hogy a tanúl-házaspár megtévesztés útján kíván hitelhez jutni.

Hangsúlyozta, hogy az eljárás során egyik vádpont tekintetében sem tettek terhelő vallomást sem a vádlott társai, sem a tanúk, így az ügyészi fellebbezés irat- és tényállásellenes.

A II. r. vádlott védője az írásban előterjesztett beadványában foglaltakat ugyancsak változatlan tartalommal fenntartotta.

Perbeszédében azt emelte ki, hogy az eljárás a tanúl-házaspár jelenléte nélkül nyilvánvalóan nem lehetett teljes, hiszen olyan eljárási cselekmények - többek között a szembesítések - maradtak el, amelyek nagy mértékben hozzájárulhattak volna a történetek pontos tisztázásához.

Ennek hiányában a mérlegeléssel megállapított elsőfokú ítélet támadni álláspontja szerint nem lehet, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A XV. r. vádlott vonatkozásában pedig azt emelte ki a védő, hogy az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást folytatott le, valamennyi, a tárgyalás során becsatolt okiratot is értékelt, a lefolytatott bizonyítási eljárás pedig nem cáfolta meg a XV.r. vádlottnak azt az előadását, hogy a család kívánta az ingatlant megvásárolni, ezért az ügyészi fellebbezés alaptalan.

Minderre tekintettel a XV. r. vádlott vonatkozásában is az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A II. r. vádlott felszólalásában az ártatlanságát hangsúlyozta.

A III. r. vádlott védője perbeszédében az I./ vádpont vonatkozásában azt hangsúlyozta, hogy a III.r. vádlott a hitel körülményeivel kapcsolatban tudomására jutott tényeket nem ismerte teljes körűen, így tudata nem is foghatta át, hogy bűncselekményt követ el a tanúl-házaspár.

Kétségtelen, hogy a III. r. vádlott aláírta a szerződést, azonban nem foglalkozott azzal, hogy az mit tartalmaz, így nem jelent meg a tudatában az sem, hogy bűncselekményhez nyújt bármilyen formában segítséget.

Sérelmezte, hogy tanú2 csak tanúként járt el az ügyben annak ellenére, hogy a hitel folyósítása lényegében kizárólag neki róható fel.

Összességében a pénzmosással kapcsolatos ítéleti rendelkezés helybenhagyását, a bűnösséget megállapító ítéleti rendelkezések vonatkozásában pedig azok megváltoztatását és felmentő rendelkezés meghozatalát indítványozta.

A III. r. vádlott nem élt a felszólalás jogával.

A VII. r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Kiemelte, hogy a VII.r. vádlott a tanúl-gyel egy ismerős útján került kapcsolatba, aki tőle banki ügyintézéshez kért segítséget, ezen túlmenően azonban a tanú és a VII.r. vádlott között üzleti kapcsolat nem volt.

Tevőlegesen a VII.r. vádlott nem vett részt a cselekményben, terhére mindössze az róható, hogy összeismertette a banki alkalmazottakat a tanúl-házaspárral.

A VII. r. vádlott a terhére rótt cselekményekről nem tudott, a hitelfelvétel ténye pedig semmiképpen nem kapcsolódott az ő magatartásához, így a terhére róni a hitelfelvétellel kapcsolatban semmit nem lehet.

Következésképpen a részére folyósított összeg vonatkozásában sem tudhatott arról, hogy a pénz bűncselekményből származik, azt jutalékként könyvelte el, így a terhére bűncselekmény elkövetését megállapítani e tekintetben sem lehet.

A X. r. vádlott védője perbeszédében a bejelentett és bűncselekmény hiányában történő felmentésre irányuló fellebbezését változatlanul fenntartotta.

Álláspontja szerint a X. r. vádlott terhére még a gondatlanság hanyag formája sem róható.

Az objektív gondossági kötelezettséget a magatartása nem sérthette, az általában elvárható gondosságnak a magatartásával eleget tett, így álláspontja szerint sem írott, sem íratlan norma nincs, amelynek megszegése a X. r. vádlott terhére lenne róható.

Hangsúlyozta a védő, hogy a résztvevők között bizalmi kapcsolat volt, a vádlottak szívességgént értékelték a saját közreműködésüket a pénzfelvételben.

Ezen túlmenően a X.r. vádlott esetében azt is értékelni kell, hogy a tanú⁴ kérte meg őt erre a szívességre, akivel egyébként cégtársak voltak így közöttük feltétlen bizalmi viszony volt.

Semmi nem indokolta tehát, hogy a pénzfelvétellel kapcsolatos kérdésnek a X.r. vádlott ne tegyen eleget, ezen túlmenően pedig olyan körülmény sem merült fel az eljárás során, amely a legkisebb gyanakvásra okot adott volna a X. r. vádlott számára a pénzfelvétellel kapcsolatban.

A cselekmény a védő álláspontja szerint jogellenesnek egyáltalán nem tekinthető, így tényállási elem hiányában, csak bűncselekmény hiányos felmentésre kerülhet sor a X. r. vádlott vonatkozásában.

A XIII. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, csatlakozva az előtte elhangzott perbeszédék tartalmához.

Értetlenségének adott hangot a tekintetben, hogy az ügyészség szerint egyoldalú bizonyítási eljárás lefolytatására került sor az elsőfokú bíróság részéről.

Érvelése szerint éppen ennek az ellenkezője állapítható meg, az elsőfokú bíróság ugyanis minden lehetőséget megragadott arra, hogy a történeteket pontosan tisztázza, a feltárt bizonyítékokat részletesen értékelte és ezek alapján hozta meg a felmentő rendelkezését. Mindezekre tekintettel annak helybenhagyását indítványozta.

A bejelentett ügyészi, illetve vádlotti és védői fellebbezések nem bizonyultak alaposnak.

A másodfokú bíróság a kétirányú perorvoslattal megtámadott elsőfokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a hatályos perrendi szabályokat betartotta. A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte és tényből tényre is logikusan következtetett. A másodfokú bíróság az ügyészi, valamint a vádlottak és védők eljárásjogi kifogásaira reagálva az alábbiakra mutat rá:

Az ügyészi álláspont szerint az ítéleti tényállás - a vádirattal szemben - nem tartalmaz ténymegállapításokat a tanúl-házaspár váddal egyező, büntetőjogi cselekvőségére vonatkozóan és többek között ez is indokolja a részbeni hatályon kívül helyezésre irányuló indítványt.

A másodfok egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének 46. oldal 2. bekezdés - 47. old. 1. bekezdésében kifejtettekkel és e körben a védők álláspontjával is.

A Be. 2.§ (2) és (3) bekezdésében foglaltak alapján megállapítható, hogy a bíróság csak olyan személy büntetőjogi felelősségét vizsgálhatja és állapíthatja meg, akivel szemben az ügyészség törvényesen vádat emelt.

A Be. 2.§ (2) bekezdése határozza meg a törvényes váddal szemben támasztott minimális követelményeket.

Törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi.

Ha ezek nem teljesülnek, bírósági eljárás nem indulhat, illetve nem folytatható.

Elengedhetetlen tartalmi elem tehát a terhelt személyének megnevezése, illetve feltüntetése.

Az adott ügyben azonban ez nem valósult meg, tanú1 és a tanú5 ellen név szerint vádemelés nem történt.

Elengedhetetlen tartalmi elem továbbá, hogy a vád pontosan körülírt, Btk.-ba ütköző cselekményt tartalmazzon.

A történeti tényállás jelen ügyben tartalmazza a tanú1-házaspár Btk.-ba ütköző elkövetési magatartását.

A fentiek alapján megállapítható tehát, hogy a törvényes vád egyik alapvető tartalmi kelléke hiányzik (a terhelt személyének megnevezése) ennek hiányában pedig a törvény tiltja a bíróság számára, a vádiratban a fenti módon meg nem jelölt személy(ek) büntetőjogi felelősségének megállapítására irányuló eljárás lefolytatását.

Törvényes vád hiányán túl a másodfokú bíróság álláspontja szerint bűncselekményt megvalósító ténymegállapítások nem tehetők a tényállásba olyan személyekkel szemben, akik ellen büntetőeljárás nem volt folyamatban, az ő vonatkozásukban a bíróság bizonyítási eljárást nem folytathatott le, törvényes jogukat nem gyakorolhatták. (Ebbe bele tartoznak a távollétes eljárásra vonatkozó eljárásjogi szabályok is).

A fellebbezéssel érintett I., II., III., V. tényállási pontok a vádirat szerint a tanú1 és a tanú5 által megvalósított csalási és közbizalom elleni bűncselekmények részletes leírását tartalmazzák, amelyekhez szervesen kapcsolódnak az ügyben szereplő vádlottak társtettesi vagy bűnszervei minőségben.

De a vádirat bevezető része is a tanú1-házaspár csalárd szándékát rögzíti, utalva az ismeretségi körükbe tartozó vádlotti körre, mint akik segítséget nyújtottak e szándék realizálásához.

Az elsőfokú bíróságnak tehát törvényes vád esetén a vádiratban foglaltak alapján elsődlegesen azt kellett volna vizsgálni, hogy a tanú1-házaspár részéről fent állt-e a tévedésbe ejtési szándék (I. és V. tényállás) a csalási bűncselekményből származó pénz biztosítására irányuló törekvés (II. tényállás), a büntetőjogi felelősség alóli kibúvás érdekében történt-e a Kft2. átírása (tényállás III.), illetve tisztában voltak-e a felhasznált okiratok hamis vagy hamisított voltaival.

Tekintettel azonban arra, hogy az elsőfokú bíróság nem került abba az eljárásjogi helyzetbe, hogy törvényes vád alapján ezt a vizsgálódást elvégezze, így helyesen járt el, amikor az általa megállapított tényállásból a tanú1-házaspár büntetőjogi cselekvőségére vonatkozó ténymegállapításokat mellőzte és csak az ezen felül rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte.

Az a tény, hogy ez az értékelési, mérlegelési folyamat a vádlottakat érintően kedvező eredménnyel zárult - az ügyészi állásponttal szemben - korántsem jelenti a bizonyítékok egyoldalú értékelését. Az elsőfokú bíróság a tisztességes eljárás alapelvét messzemenőkéig szem előtt tartva, igen széles körű bizonyítást folytatott le.

Nemcsak az ügyészség által felajánlott bizonyítékokat értékelte, hanem befogadta a vádlottak és a védelem által előterjesztett nagyszámú bizonyítási indítványt és hivatalból is foganatosított megkereséseket.

Az így beszerzett bizonyítékok között szerepeltek terhelő adatok is, amelyeket ugyanúgy mérlegelési körébe vont a bíróság, mint a vádlottak javára szólóakat.

Nem osztotta a másodfokú bíróság azt az ügyészi álláspontot sem, hogy elmaradt a bizonyítékok összességében történő értékelése, a cselekmények folyamatának vizsgálata.

A vádiratban foglaltak szerint a cselekménysorozat kiinduló pontja, az alapbűncselekmény az I. tényállásban foglalt cselekvőség volt.

E tényállási ponthoz tartozó bizonyítékokat és a tanúl-ék eljárásjogi helyzetét valamennyi tényállási pontra kihatóan egyenként és összességében is értékelte az elsőfokú bíróság. Miután a fellebbezéssel érintett II. és III. tényállás a csalási cselekmény bizonyítottságának függvénye volt, az ide tartozó bizonyítékok egyenkénti és összességében történő értékelésén túl elegendő volt az I. tényállásnál kifejtettekre utalni.

Az V. tényállásba foglalt cselekmény pedig a vádirat szerint a tanúl-ék újabb csalási szándékát illetően elkülönül az I., II. és III. tényállási ponttól, így önálló értékelést igényelt.

Ugyanakkor nem osztotta azt a védői álláspontot, hogy a vádlottak cselekményei - bizonyos feltételek megléte esetén - ettől függetlenül ne lennének elbírálhatóak, akár tettesi, akár részesi cselekményről van szó. (I., III., V. tényállási pontokat érintően)

Ezzel kapcsolatosan a másodfokú bíróság a következőket hangsúlyozza.

A társtettség rendeltetése, hogy a közös elkövetésre kiterjedő szándék alapján az egészért lehessen felelősségre vonni azt is, aki objektíve csak egy részt valósít meg a bűncselekményből.

A társtettség törvényi definíciója e rendeltetésnek megfelelően épül fel és az önálló tettességhez képest kiegészítő szerepe van.

A társtettség objektív oldalát a bűncselekmény törvényi tényállásának közös megvalósítása adja, ami azt jelenti, hogy minden társtettesnek tényállásszerű elkövetési magatartást kell kifejtenie

A társtettség megállapítása így a különös részi tényállások pontos elemzését feltételezi.

A társtettség szubjektív oldala a szándékegység, amely két elemből épül fel: társtettségben csak szándékos bűncselekmények követhetők el, s valamennyi társtettes szándékának ki kell terjednie a bűncselekmény objektív tényállási elemeire; továbbá a társtetteseknek egymás tevékenységéről tudva kell cselekedniük.

A társtettség anyagi jogi kategória, következésképpen a társtettesek cselekményét nem feltétlenül kell egy eljárásban elbírálni, sőt a társtettség elbírálására akkor is sor kerülhet, ha csak egy, vagy egyes elkövetőkkel szemben kerül sor vádemelésre.

Hasonlóak mondhatók el a járulékos elkövetői alakzatokról is.

Miként azt a Kúria a 3/2011. BJE határozatában és több eseti döntésben is kifejtette, a bűnrészes a bűncselekménynek olyan elkövetője, aki a törvényi tényállás megvalósításában közvetlenül nem vesz részt, ám a tettel szándékegységben jár el, és a törvényi tényállás megvalósítása nélkül is oksági [felbujtás esetében egyenes oksági, bűnsegély esetében concausalis] kapcsolatba hozható a cselekvősége a legalább kísérleti szakba eljutott tettesi cselekménnyel, mégpedig annak befejezettsége előtt.

Mindebből egyenesen következik: a részes cselekménye a tettesi, társtettesi cselekménnyel szemben alárendelt, mert tettesi bűncselekményt feltételez. Nem lehet tehát részességről beszélni, ha nincs legalább kísérleti szakba eljutott tettesi alapcselekmény.

A részesi cselekmény járulékoságának iménti értelmezését illetően a jogtudomány és a joggyakorlat mindössze két kivételt ismer:

Ezek közül az egyik a következő: a részes büntethetőségét nem érinti, ha a tettesi alapcselekmény elkövetőjének a kiléte ismeretlen, ez a személy meg nem vádolt, vagy vele kapcsolatban büntethetőséget megszüntető ok (pl. halál, elévülés, kegyelem) következik be.

Jelen ügyben is erről van szó.

Az alapcselekmények feltételezett elkövetői ellen sem nyomozás folytatására, sem vádemelésre nem került sor, ez azonban nem érinti a vádlottak büntetőjogi felelősségének elbírálhatóságát, legfeljebb megnehezíti a bizonyítást, a pontos tényállás megállapítását és büntetőjogi felelősség kérdésében történő állásfoglalást.

Az elsőfokú bíróság a felmerült nehézségek ellenére túlnyomóan megalapozott tényállást állapított meg.

Ugyanakkor az indokolásban rögzített olyan tényeket, amelyeket a tényállásban kellett volna megállapítani, illetve a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalmára figyelemmel a tényállás kiegészítésre, helyesbítésre szorul az alábbiak szerint:

- A 10. oldal 8. bekezdését az I.r. vádlott személyi körülményeit illetően kiegészíti azzal, hogy a vádlott gerinc patella reflex renyhességben szenved, mely betegség következtében össz-szervezeti egészségkárosodása 41%-os, míg munkaképesség csökkenése 50.%-os
- 17. oldal I. pont után következő bekezdés végére a 47. oldal 4. bekezdés 5. sorában az I.r. vádlott nevétől kezdődő szövegrészt a mondat végéig átemeli.
- 17. oldal utolsó sorában a " valós " szó helyébe a „valótlan" kifejezést illeszti
- a 18. oldal utolsó bekezdésében a 2006. számú szerződésre vonatkozóan írtakat kiegészíti azzal, hogy a szerződés biztosítéka az ugyanezen a napon 150 számú ingó dolgot terhelő keretbiztosítási jelzálogjog alapításáról szóló;
a D/. számú ingatlan terhelő keretbiztosítéki jelzálogjogot alapító szerződés;
továbbá egy azonnali beszedési megbízásra vonatkozó felhatalmazás volt.

A 1-es számú szerződést a 20 és 006-os szerződés mellett egy 4-es számú követelésekre engedményezést alapító szerződés, valamint ebben az esetben is egy azonnali beszedési megbízás érvényesítéséről szóló felhatalmazás biztosította, míg a

A hitelszerződést a 1-os és a 11-es szerződések mellett egy 14-es engedményezési szerződés biztosította az azonnali beszedési megbízás érvényesítésének lehetősége mellett.

- 19. oldal 3. bekezdés második sorába a Kft3 után a következőket illeszti be.
„(...) a kizárólagos tulajdonában álló vagyontárgyakra enged jelzálogjogot azzal, hogy annak értéke el kell, hogy érje a 120 millió Ft-ot. E szerződést tanú5 és tanú1, a bank részéről pedig a tanú5 és tanú2 írták alá."
- a 19. oldal harmadik bekezdés utolsó sorát kiegészíti azzal, hogy a szerződést a bank részéről a tanú6 és a tanú2kos írta alá.
- a 20. oldal második bekezdés első sorában a Kft4. után a következőket illeszti:

„mint megrendelő és a Kft3. között társasház kivitelezésére vonatkozó összesen 450 millió Ft értékű, azonban a - valóságban nem létező(...)"

- a 21. oldal II. pontja után az első bekezdés elé a következőket illeszti

„A 150-A/2006-os számú 80 millió forintos hitelkeret lehívására egy összegben 2006. június 2. napján, a 150-C/2006-os 230 milliós hitelkeret lehívására 3 részletben - 2006. június 9. napján 125.376.000 Ft, 2006. június 30. napján 125.150.000 Ft és 2006. július 25. napján 74.880.000 Ft - került sor." (nyomozati iratok 7. kötet 39. oldal)

- A 21. oldal II. tényállási pont utáni bekezdés első sorában a 73.100.000 Ft összeget 80 millióra helyesbíti.
- Ugyanezen bekezdés végére a következőket illeszti: majd befizette a Bt számlájára.
- A 25. oldal 3. bekezdésében az összeget 21.953.000 forintra javítja ki.

E kiegészítésekkel a tényállás már hiánytalan, a Be. 351. § (2) bekezdése szerint minden tekintetben megalapozott, a bizonyítékok gondos mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatosan megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság részletesen mutatta be a vádlottnak az eljárás különböző szakaszaiban tett nyilatkozatait.

Irathűen rögzítette a kihallgatott tanúk vallomását is és értékelte a rendelkezésre álló okiratok tartalmát.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat milyen körben és miért fogadott el, melyeket milyen okból vetett el.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységéhez az ítélet tábla a következőket fűzi:

Az I. r. vádlottal szemben az ügyészség a fellebbezést módosított tartalommal, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése végett tartotta fenn a tényállás 1. pontjában írt cselekmény vonatkozásában. Az ügyészség álláspontja szerint ugyanis a tényállás nem tartalmaz semmiféle megállapítást az I. r. vádlott cselekvőségére vonatkozóan.

A másodfokú bíróság nem osztotta ezt az álláspontot.

A vádirati tényállás szerint az I. r. vádlott részt vett a hiteltárgyalásokon, melynek során valótlan szerződések benyújtására került sor, ezen túlmenően ingatlanfedezetet biztosított a Kft2. tulajdonában álló ingatlanokkal, továbbá utasította a XI.r. vádlottat, hogy a jelzálogjogot alapító szerződést, továbbá a követelésekre vonatkozó szerződéseket, bizonylatokat és egyéb okiratokat, igazolásokat írja alá.

Lényegében hasonló megállapítást tett az elsőfokú bíróság is az I.r. vádlott I.) tényállási pontban írt cselekvőségére vonatkozóan.

Ezt a megállapítást azonban az ítélet indokolási részében helyezte el, megállapítva, hogy az I. r. vádlott a Kft2. tulajdonosaként részt vett olyan tárgyalásokon, ahol a Kft4 részére nyújtandó hitelről volt szó, a hitel fedezeteként felajánlotta a Kft tulajdonában álló ingatlanokat és igazolta a két cég között fennálló üzleti, vállalkozói és alvállalkozói viszonyt.

Mivel a Kúria több határozatában rámutatott arra, hogy az ítélet egységes egész, így e megállapítás

átemelésével a másodfokú bíróság a tényállásba helyezte el az I. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság által megállapított magatartást. (az I. r. vádlott és a tanú2 lényegében egyező nyilatkozatai alapján)

A másodfokú bíróság az I. r. vádlott tevőlegességével kapcsolatos bizonyítékok elsőbírői mérlegelésével maradéktalanul egyetértett.

Helytállóan hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a meghallgatott tanúk - a tanú2, a tanú5, a XI.r. vádlott -, de a többi tanú sem tett olyan vallomást, amelyből azt lehetett volna megállapítani, hogy az I. r. vádlott tisztában volt a Bank4 megtevesztésével.

Nem cáfolták meg a tanúk és egyéb okirati bizonyítékok az I. r. vádlottnak azt az állítását sem, hogy mindössze 3 alkalommal vett rész a tárgyalásokon elődegesen annak igazolására, hogy volt a két kft. között korábban valós üzleti kapcsolat.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, döntően a rendelkezésre álló okiratok alapján, hogy a Kft3. nevében és érdekében a tanú1 volt az, aki a hitelintézettel, ezen belül is konkrétan a tanú2-vel felvette, illetve tartotta a kapcsolatot.

Az iratok alapján megállapítható továbbá - és e körben a tanú2 és az I.r. vádlott is lényegében egyezően nyilatkozott -, hogy volt olyan tárgyalás, amelyen az I. r. vádlott részt vett, mint a Kft2. tulajdonosa és ez a körülmény a hitel fedezetéül nyújtott ingatlanok okán érthető és elfogadható volt.

Helyes logikai következtetéssel állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ebből, a tanú2által is megjelölt 2-3 találkozásból (133. sorsz. tjkv. 67. old.) azonban nem következik egyenesen, hogy a tanú1-házaspár által felvett hitelhez is köze kellett, hogy legyen.

Annál is inkább igaz ez a megállapítás, mert maga a tanú2 nyilatkozta a tárgyaláson, hogy „a hitel felvételében az I.r. vádlott engem nem tévesztett meg”. (133. sorsz. tjkv. 67. old.).

Az I.r. vádlott és a II. r. vádlott egybehangzóan állították, hogy a Kft3. alvállalkozóként dolgozott az autópálya munkálatai során.

Egybehangzóan adták elő azt is, hogy a Kft2. vesztéségesen zárta ezt a munkát, sőt volt olyan időszak, amikor jelentős összeggel tartozott a Kft3.-nak.

Ez volt az alapja annak, hogy a tartozás fejében a tanú1 lakást akart vásárolni, melynek vételárába be tudta volna számítani a követelésének egy részét is.

Ugyanakkor ez a lakásvásárlás adta a hitelfelvétel indokát is. Ezeket a ténymegállapításokat az eljárás adatai nem cáfolták.

A hamis okiratok benyújtásával kapcsolatos elsőbírői okfejtéssel a másodfokú bíróság szintén egyetértett (48. old. utolsó bekezdés, 49-50. oldal 1. bekezdés).

Megjegyzendő, hogy a nyomozati iratok 1. és 24. számú kötetében fellelhető szerződések, bizonylatok, teljesítési igazolások egyikén sem szerepel az I. r. vádlott aláírása.

Az ügyészi fellebbezésben foglalt érvelés arra a gondolatra épül, hogy a tanú1 és a tanú5 büntetőjogilag értékelhető cselekvősége a tényállásban megállapítható.

Miután nemcsak az elsőfokú bíróságnak, hanem a másodfokú bíróságnak is ettől eltérő a jogi álláspontja, így osztotta azt az ítéleti indokolást, hogy ebben az eljárásban az nem állapítható meg, hogy a kérdéses okiratokat ki és milyen formában keletkeztette, ki és milyen formában jutatta el a Bank4-hez és az sem, hogy az aki eljuttatta, az milyen tudás tartalommal bírt ezen dokumentumok

részleteit illetően.

Másik oldalról közelítve, megállapítható, hogy a tanú² tárgyalási vallomásában kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy emlékezete szerint a hitelhez szükséges okiratok benyújtásakor az I.r. vádlott nem volt jelen (133. sorsz. tjkv. 67. old.).

Az ügyészség a fellebbezésében ezen tényállási ponthoz kapcsolódóan hivatkozott a tanú³ vallomására is.

Az ügyészi álláspont szerint abból a körülményből, hogy a Kft. akkori ügyvezetője nem írta alá a fedezetet biztosító szerződést, az I.r. és a II. r. vádlottban fel kellett volna merülnie az ésszerű kételynek a szerződések jogszerűségét illetően.

Ezzel az állásponttal ellentétben a tanú³ tárgyaláson tett nyilatkozata szerint e szerződést azért nem írta alá, mert „nem láttam át a jogügyleten... nem azért, mert jogellenes magatartás lett volna...” (133. sorsz. tjkv. 42. old.).

Az ügyészi indítványra reagálva kiemeli a másodfokú bíróság, hogy 10 évvel az események után egy megismételt eljárás keretében sem állna rendelkezésre több vagy más bizonyíték, hiszen mind a valós, mind pedig a bank megtévesztésére használt hamis okiratok beszerzésre kerültek, rendelkezésre álltak, valamennyi tanú meghallgatására is sor került, és az is bizonyos, hogy esetükben egy megismételt eljárás az időmúlás okán csak a már eddig tett vallomások megismétlését eredményezné.

Ezen túlmenően pedig azt hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy az 1. tényállás vonatkozásában az elsőfokú ítélet minden tekintetben megalapozott, ezért a hatályon kívül helyezés fel sem merülhet.

Így helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor az I.r. vádlottat mind a vagyon elleni, mind a közbizalom elleni bűncselekmények vádja alól felmentette.

Az elsőfokú ítélet 50. old. 2. bekezdése részletesen elemzi a III. r. vádlott terhére szóló bizonyítékokat.

Irathűen rögzíti, hogy a III. r. vádlott a nyomozás során kategorikusan állította, hogy a Kft⁵ nem állt üzleti kapcsolatban a Kft³-mal, ugyanakkor az igazságügyi írásszakértői vélemény szerint a Kft⁵-tel szembeni követelést tartalmazó okiratokat a III. r. vádlott írta alá.

Az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva, logikus következtetéssel állapította meg, hogy a III. r. vádlottnak a fenti körülményekből tisztában kellett lennie azzal, hogy a valótlán adatokat tartalmazó okirat a csalárd pénzszerzési szándék realizálása érdekében kerül felhasználásra. Így büntetőjogi felelőssége fennáll, a felmentést célzó fellebbezés esetében nem vezethet eredményre.

A II. tényállás tekintetében ugyancsak egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontjával.

A pénzmosás járulékos bűncselekmény, melynek lényege, hogy az előcselekményből származó dolgokra elkövetett járulékos magatartásokat rendeli önállóan büntetni a törvény.

Az előcselekmény a különös részi diszpozíció objektív tényállási eleme. Következésképpen a büntetőügyekben eljáró hatóságoknak perrendszerűen bizonyítani kell annak meglétét a pénzmosás megállapítása során.

Ez pedig elsődlegesen a tanú1-házaspár I. számú tényálláshoz köthető büntetőjogi felelősségének körében történő vizsgálódást jelentene, amelyet azonban törvényes vád hiányában a bíróság nem

tehetett meg.

Itt ismét szükséges hangsúlyozni, hogy a tanúl-gyékkel szemben nyomozást nem folytattak, alapos gyanút sem közöltek, és távollétes eljárás szabályai sem kerültek alkalmazásra.

Ilyen körülmények között pedig az ügyészség alappal nem kérheti számon sem az elsőfokú bíróságon, sem a másodfokú bíróságon, hogy a tényállásban miért nem tesz ténymegállapításokat a Benkő házaspár büntetőjogi felelősségét érintően.

Ezen túlmenően a Btk. jelenlegi szabályozása szerint a Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont esetében - ami a tulajdonképpen „klasszikus” pénzmosás - az elkövető célja a dolog eredetének elleplezése, azaz az, hogy a kívülálló számára az alapcselekmény és a dolog közötti származási kapcsolat ne legyen felismerhető.

Ilyenkor a tettes tudata tehát mind a dolog bűnös eredetére, mind pedig a kapcsolat elleplezésének céljára kiterjed.

A cselekmény elkövetőjének tisztában kell lennie azzal, hogy a pénz bűncselekményből származik.

Megállapítható, hogy a vádban érintett terheltek túlnyomórészt üzleti vagy munkakapcsolatban álltak a tanúl-gyel. Igaz ez a II.r., a III. r., a VII.r. vádlottakra is.

A tárgyalási szakban csatolt dokumentumokból az is megállapítható, hogy valamennyi terhelt tudta, hogy a tanúl és a tanú5 nagy volumenű munkákat végez, így az a tény hogy őket pénz felvételére kérte a tanúl, az számukra nyilvánvalóan nem volt feltűnő.

Kétségtelen, hogy az üzleti életben nem megszokott magatartás a csekk osztogatása és ilyen módon jelentős összegek ezzel történő felvétele.

A szorosabb ismeretségre, a fennálló üzleti kapcsolatra figyelemmel azonban pusztán ebből a tényből az érintett terhelteknek bizonyítottnak nem kellett tudnia, vagy feltétlenül arra gondolnia, hogy bűncselekményből származó összeg eredetének eltüntetésében vállalnak szerepet.

E terheltek - a III. r. és a II. r. kivételével- bizonyítottnak arról sem tudtak, hogy hitelfelvételre került sor a Kft3. részéről, így annak mikénti lebonyolítása sem volt bebizonyíthatóan ismert a számukra.

A III. r. és a II. r. vádlott esetében ez nem igaz, hiszen mindketten tudtak a hitel felvételének tényéről, azonban annak részleteiről a feltárt bizonyítékok szerint nem.

A II.r. vádlott 2004 év körül ismerte meg a tanúl-t, amikor a Kft2. alvállalkozójaként végeztek munkát az M1-M7 autópálya közös szakaszán.

Tudta, hogy a tanúl hitelt akar felvenni, hogy megvegye az ingatlant, ugyanakkor a hitel konkrét körülményeiről nem volt ismerete és ilyen adatot a meghallgatott vádlott társak és a tanúk sem szolgáltatottak.

A tanú2 az eljárás során határozottan állította, hogy a II.r. vádlott 2-3 alkalommal vett részt a találkozón, a tárgyalásokon aktívan nem vett részt „...külön a II.r. vádlottól nem kapott iratot ...” (133. sorsz. tjkv. 68. oldal 2. bekezdés)

Előadta a II. r. vádlott - és ezt a vallomást az eljárás adatai sem cáfolták - , hogy a Bt. 100 millió forintot kapott kölcsön a Kft3-tól, így a 2006. június 2.-i és a június 30.-i utalás nyilvánvalóan ennek a törlesztése volt.

Ugyanakkor előadta azt is, hogy számtalan szálon kapcsolódott össze a két cég egymással, nemcsak a kölcsön, hanem a Kft3. által fizetett bérleti díj és egyéb munkából származó összegek is elszámolás alapját képezték, amit a 2007. évben készült engedményezési szerződések is igazolnak, melyeknek alapszerződései nyilvánvalóan a korábbi években keletkeztek.

Vitathatatlan, hogy a II.r. vádlottnak tudomása volt arról, hogy a tanúl-házaspár hitelt vesz fel, az is tény, hogy pár esetben a hiteltárgyalásokon is részt vett, arra azonban semmiféle konkrét bizonyíték nem került elő, amely kétséget kizáróan azt igazolta volna, hogy ez alkalmakkor a hitelt biztosító háttérszerződésekről, azok tartalmáról, megkötésük időpontjáról stb. is szó esett.

Következtetesképpen ezt ítéleti bizonyossággal sem kizárni sem megállapítani nem lehet. Erre tekintettel nem foghatott helyt a II.r. vádlott védőjének a bűncselekmény hiányában történő felmentésre irányuló indítványa sem.

Az elsőfokú ítélet az 56. oldal 3. bekezdésétől az 57. oldal 2. bekezdéséig részletesen foglalkozik a III. r. vádlottat érintő bizonyítékokkal és logikusan fejti ki, hogy önmagában a pénzfelvétel tényéből még nem következik az, hogy a III. r. vádlottnak a pénz eredetét is ismernie kellett volna. Az átvételi elismervény hiánya sem eredményez eltérő mérlegelést, hiszen valamennyi - jogerősen felmentett - terhelt esetében a pénzfelvétel ugyanígy történt.

Ebből következően az elsőfokú ítélet 56. oldal 4. bekezdés első két mondatának kivételével és az 57. oldal 4. bekezdés utolsó mondatának kivételével kifejtettek helytállóak, azzal a másodfokú bíróság is egyetértett.

A VII.r. és a X. r. vádlottakat az ügyészség gondatlan pénzmosás vétségével vádolta, amely ez esetben azt jelenti, hogy kellő körültekintés esetén a pénz bűncselekményből való eredetét felismerhették volna.

Az elsőfokú ítélet 58. oldal 1. bekezdésében logikus érveléssel vetette el az elsőfokú bíróság a VII. r. vádlott azon védekezését, hogy az általa felvett 5 millió forintot utólag hajléktalanok között szétosztogatta, így az ügyészség által hivatkozott ezen körülmény, önmagában nem lehet a bűnösség megállapításának alapja.

A X.r. vádlott magatartására vonatkozó bírói mérlegelést az elsőfokú ítélet 58. oldal 2. bekezdése tartalmazza, ezzel a másodfokú bíróság is egyetért.

A bíróság reagálva a védői érvelésre hangsúlyozza, tény, hogy a X. r. vádlott olyan bankszámláról vett fel pénzt, amelyen személyéhez nem köthető pénzügyi művelet történt, de a közvetítő igénybevétele okán nem bizonyítható, hogy tudott a pénz bűnös eredetéről, illetve kellő körültekintés esetén tudhatott volna.

Ekként pedig a védő által szorgalmazott bűncselekmény hiányában történő felmentés nem megalapozott.

A III. tényállási ponttal kapcsolatban az elsőfokú bíróság irathűen rögzítette, hogy az I. r., a II. r., a XI. r. és a XII. r. vádlottak az eljárás valamennyi szakaszában végig következetesen állították, hogy a 2007. április 19-én és a 2007. június 4-én valóban tartottak taggyűlést és azt is, hogy a taggyűlés az erről készített jegyzőkönyvek tartalmának megfelelően zajlott le.

Ezzel szemben a XIII. r. vádlott többször módosított és önmagával is ellentétes nyilatkozatait az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva, törvényesen vetette el.

A Be. 4.§ (2) bekezdésében foglaltakat messzemenőig szem előtt tartva, helyesen jutott arra a következtetésre, hogy e vádpont alól az I. r., a II. és a XIII. r. vádlottakat bűncselekmény hiányában felmentette.

Ügyészi fellebbezés tévesen állítja, hogy a XIII. r. vádlott mindvégig beismerte, hogy a Kft. működésében nem akart részt venni, és csak a tanúl kérésére írta alá a papírokat.

Ezzel szemben a nyomozás során tanúként tett vallomásában előadta, hogy a tanúl társat keresett és ő el is vállalta a kisegítő szerepet a Kft2.-ben.

Az elsőfokú bíróság - szemben a XIII. r. vádlott később többször módosított vallomásaival - ezt a nyilatkozatot fogadta el a tényállás alapjául, mert ez állt összhangban az I. r., a II. r., a XI. r. és a XII. r. vádlott előadásával és az okirati bizonyítékokkal.

Az ügyészi fellebbezés pedig az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadja, amely a hatályos perrendi szabályok mellett a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

Az V. tényállási ponttal kapcsolatban az elsőfokú bíróság az ítélet 72. oldal 3. bekezdésében logikus érveléssel fejtette ki, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a XV. r. vádlott állításait sem alátámasztani, sem megcáfolni nem lehet.

Ugyanakkor az ingatlan-nyilvántartás adatai és a XV. r. vádlott ellen kibocsátott elfogatóparancs ténye a vádlotti állításokat látszik alátámasztani.

Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a tanúl e körben tett nyilatkozatának ismerete nélkül ítéleti tényállásként a Be. 4.§ (2) bekezdés figyelembe vételével csak ennyi volt megállapítható.

Ezen a tényen nem változtatna az sem, hogy ha a bíróság a XV. r. vádlott édesapját a vásárlási szándékról, a 40 millió forint előlegről meghallgatná tanúként. Figyelemmel a tanú teljeskörű mentességi jogára is, a XV. r. vádlott állítását cáfoló bizonyíték a megismételt eljárástól sem várható.

Megjegyzendő, hogy az okirati bizonyítékon túl a II.r. vádlott is megerősítette az érdi, nagy értékű ingatlan tényét.

Ekként nem értett egyet a másodfokú bíróság az ügyész hatályon kívül helyezést célzó indítványával, amely csak az eljárás további elhúzódását eredményezte volna.

Összegezve megállapítható, hogy a másodfokú bíróság egyetértett a fellebbezéssel érintett vádlottak felmentésével. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenysége valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában teljeskörű és kifogástalan volt, azzal ellentétes, illetve azt cáfoló bizonyítékok nem álltak rendelkezésre, így a Be. 4.§ (2) bekezdését figyelembe véve helyesen mentette fel az elsőfokú bíróság az I. r., a II.r., aVII. r., a X. r., a XIII. r., a XV.r. vádlottakat az ellenük emelt valamennyi vádpont alól, míg a III. r. vádlottat a II. tényállásban írt cselekmény vádja alól.

Ugyanakkor megállapítható, hogy törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott bűnösségét az I. tényállási pontban írt cselekmény vonatkozásában.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 50. oldal utolsó bekezdésében adott számot az e cselekményt érintő bizonyítékok mérlegeléséről, mellyel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett. A tényállásból okszerűen vont következtetést a III. r. vádlott bűnösségére s a cselekmény jogi minősítése is törvényes. Az elsőfokú bíróság az ítélet 76. oldalán helytállóan indokolta meg az elbíráláskori Btk. alkalmazását is.

Esetében a Fővárosi törvényszék hiánytalanul sorolta fel a javára és terhére értékelhető bűnösségi körülményeket és azokat helyesen értékelte. A másodfokú bíróság a cselekmény tárgyi súlyával arányban álló és a büntetési célok elérésére alkalmas büntetést szabott ki, és nem tévedett amikor az időmúlásra, és a bűnsegédi elkövetői minőségre tekintettel lehetőséget látott a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére.

A másodfokú bíróság a kiszabott büntetés lényeges súlyosítására nem látott törvényes alapot, így a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezés nem volt eredményes.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság rendelkezései a járulékos kérdésekre vonatkozóan is törvényesek voltak, korrigálást nem igényeltek.

Mindezek alapján az ítéletábra a Fővárosi törvényszék ítéletét az I. r., a II. r., a III. r., a VII. r., a X. r., a XIII. r. és a XV. r. vádlottak vonatkozásában a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 339.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli.

, 2016. év június hó 17. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.873/2010/223. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 5.Bf.296/2015/24. számú végzése folytán az I. r., a II. r., a III. r., a VII. r., a X. r., a XIII. r. és a XV. r. vádlott tekintetében 2016. év június hó 17. napján jogerőre emelkedett és a III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2016. év június hó 17. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva
tisztviselő